

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Търговище, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА

Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря ЖОРЖЕТА СТ. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от БИСЕРА Б. МАКСИМОВА Въззивно
гражданско дело № 20243500500030 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 61 от 30.06.2023 г., постановено по гр. дело № 127/2020 година по описа на Омуртагския районен съд, съдът е осъдил на основание чл. 2 , ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес: гр.София, п. к. 1000, бул.“Витоша“ № 2, представлявана по делото от И. П. - прокурор при РП - Търговище, да заплати на Н. Г. К. с адрес: гр.А., ул.”А...” № 8, следните суми: сумата от 5 000 лева /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на воденото срещу него наказателно производство за престъпление по чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 20, ал.3 от НК, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.07.2017 г. до окончателно изплащане на обезщетението, както и сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 06.07.2017 г. до окончателно изплащане на обезщетението. Присъдени са такси и разноски в тежест на ответника. С Решение № 117 от 22.12.2023 година е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в частта за разноските.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес гр.София, п.к. 1000, бул. „Витоша“ № 2, представлявана по делото от И. П., прокурор при РП - Търговище, Териториално отделение – Попово, в която се излага основно следното:

Твърденията на ищеца, че в резултат на воденото наказателно производство е претърпял неимуществени вреди поради настъпили спрямо него отрицателни последици в емоционален и социален план, не се подкрепят от никакви доказателства. Изобщо не е доказана пряката причинна връзка между действията на прокуратурата и претърпени неимуществени вреди. От заключението на вещото лице, дадено в съдебно заседание на 10.05.2022 г., е видно, че ищецът от 1989 г. има установено заболяване „захарна болест“, чието лечение първо се извършва с медикаменти, а от 2008 г. с инсулин. Счита, че не следва да се ценят като доказателство показанията на свид. В.И.В. и на св. Светлозара К.а, която освен, че е предубедена като съпруга на ищеца, според въззивника, също дава противоречиви сведения.

В обобщение, въззивникът моли съда да отмени изцяло постановеното съдебно решение поради недоказаност на исковите претенции.

По така подадената въззивна жалба е постъпил отговор от Н. Г. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. А., ул.„А...” № 8, Съдебен адрес за връчване на съобщения: 1606 София, бул. „Г...” № 71-73, Партер, офис 2 (адвокатска кантора) - чрез адв. Кр. К., в който се акцентира на следното:

Предявеният срещу Прокуратурата на Република България иск за неимуществени вреди е доказан. Присъденото обезщетение е справедливо, дори да се приеме, че уврежданията не надхвърлят обичайните такива. Съдът не е проявил излишна щедрост, а напротив - доколкото прокуратурата не влага емоции в работата си, а единствено професионализъм, то всеки един обвиняем\подсъдим изпитва неописуем психически стрес и от повдигнатото му обвинение, и от неизвестността от процеса, и от уронване на доброто му име и чест. Въззиваемата страна моли съда да потвърди Решение № 61 от 30.06.2023 г. по гр.д. № 127/2020 г. по описа на РС - Омуртаг като правилно и да присъди в полза на въззиваемата страна направените по делото разноси, а предвид това, че ищецът е представляван в процеса от адвокат, осъществяващ безплатно процесуално представителство, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от

ЗАдв. моли да бъде осъден въззивника да заплати на адвокат Кр. К. адвокатски хонорар с оглед НМРАВ за въззивната инстанция.

Доказателствени искания не са направени.

В съдебно заседание въззивникът чрез зам. окръжния прокурор Драгомир Сяров поддържа частично въззивната жалба. Счита, че са налице предпоставките за уважаване на исковете, но оспорва размера на иска за неимуществени вреди. Приема, че обезщетението за неимуществени вреди следва да се равнявана на една месечна средна работна заплата през периода, в който е било висящо обвинението спрямо ищеца, а именно: около 850 лева. Набляга на това, че изследваният период не е продължителен; че броят на проведените съдебни заседания е общо 6 броя; че състоянието на ищеца през този период е в резултат на негови хронични заболявания, поради което не е в причинна връзка с незаконното обвинение. Моли съда да отмени частично обжалваното съдебно решение. Моли на адвоката на ищеца да се присъди адвокатско възнаграждение под минимума, предвиден в Наредба № 1/2014 година; особено по иска за имуществени вреди.

Въззиваемата страна моли съда да потвърди атакувания съдебен акт, ведно със съответните от това последици. Поддържа съображенията си, съдържащи се в депозирания отговор. Моли за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Наредба № 1/2014 година.

Съдът, след като констатира, че въззивната жалба е подадена срок и е ДОПУСТИМА, провери изложените в нея оплаквания, обсъди представените доказателства и констатира следното:

Пред РС – Омуртаг в условията на обективно съединяване са предявени два иска по реда на ЗОДОВ – иск за сумата от 5 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди в резултат на незаконно обвинение, и иск за сумата от 150 лева, представляващ обезщетение за имуществени вреди на същото правно основание.

По фактите на спора съдът установи следното:

Не е спорно по делото, че спрямо ищеца Н. Г. К. от гр. А.. е било повдигнато обвинение по чл. чл. 311, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 3 от НК. Съставът на престъплението, за което е било повдигнато обвинение, е следният: „Чл. 311. (1) (Изм. - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) Длъжностно лице, което в кръга на службата си състави официален документ,

в който удостовери неверни обстоятелства или изявления, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства или изявления, се наказва с лишаване от свобода до пет години, като съдът може да постанови и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, точка 6. Обвинението спрямо ищеца е било в качеството му на подбудител.

С Постановление за образуване на досъдебно производство от 24.10.2013 г. на прокурор при Районна прокуратура Омуртаг е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 212, ал.1 от НК, по пр.пр. № 361 по описа на РП — Омуртаг за 2013 година. С Постановление на прокурор от РП - Омуртаг от **04.04.2014 г.** ищецът е привлечен в качеството му на обвиняем за извършено от него престъпление по чл. 311, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал.3 от НК, като със същото му е взета мярка за неотклонение „Подписка“. Постановлението е връчено на ищеца на **14.04.2014 година**. На 28.05.2014 година е входиран обвинителен акт в Районен съд – Омуртаг като е образувано НОХД № 135/2014 година.

С Присъда № 103 от **01.10.2014 г.** по НОХД № 135/2014 г. по описа на РС-Омуртаг ищецът е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл. 311, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 3 от НК. Оправдателната присъда е протестирана от прокурор на 02.10.2014 година като в ОС - Търговище е образувано ВНОХД № 239/2014 г. На 03.12.2014 г. е проведено съдебно заседание. ТОС се е произнесъл с Решение от 05.12.2014 година, с което е отменил изцяло Присъда № 103 от 01.10.2014 г., постановена по НОХД № 135/2014 г. по описа на ОРС и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на ОРС. С Присъда № 35 от **12.05.2015** по НОХД № 282/2014 г. състав на РС - Омуртаг отново признава за невиновен ищеца в извършване на престъплението, в което е обвинен, а именно: признал е подсъдимият Н. К. за невиновен в това, че на 15.02.2005 г. в с.Таймище, община А., в качеството си на подбудител и в съучастие с М. Мехмедов, последният в качеството на извършител, умишлено склонил длъжностно лице – Мехмед Шабанов Мехмедов, в качеството му на кмет на кметство с.Таймище, община А., в кръга на службата му по чл. 83 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност да състави официален документ – нотариална заверка върху пълномощно от 15.02.2005 г., в който били удостоверени неверни обстоятелства, а именно, че подписът, положен в графата „упълномощител“ е положен от М.Б.Г. от гр. А.. в негово присъствие, с цел да бъде използван

този документ като доказателство за тези обстоятелства. На 26.05.2015 е депозиран протест срещу оправдателната присъда. Образувано е ВНОХД № 109/2015 г. по описа на ОС - Търговище, по което с Решение № 61 от **06.07.2015 г.** състав на Окръжен съд – Търговище потвърждава присъдата по НОХД № 282/2014 на РС - Омуртаг.

В исковата си молба ищецът твърди, че в резултат на така повдигнатото и поддържано обвинение са му били причинени неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, стрес, психически дискомфорт, тревоги, отчаяние от неизвестността на процеса, уронени чест и достойнство, нерви, напрежение, разход на време, отсъствие от работа и притеснение за работното си място, срам от колеги, приятели и семейство, чувство на отхвърленост.

По делото е назначена съдебно-медицинска експертиза относно здравословното състояние на ищеца. Вещото лице съдебен лекар, разпитан в с.з., посочва следното: „Здравословното състояние на Н. Г. К., 70 г., от гр. А..., установено е от комисия на ТЕЛК и медицинска документация, която е представена пред ТЕЛК, че К. страда от захарна болест с усложнения по отношение на зрението и увреждания на сетивността на долните крайници. Също така страда и от хипертонична болест - високо кръвно налягане. Тези заболявания могат да бъдат получени от силен стрес или от хроничен стрес, но при него тези заболявания датират от 1989 г., те не са в пряка причинна връзка с водените срещу него досъдебни производства и дела, които е имало през 2014-2015 г., **несъмнено обаче са повлияли в отрицателен смисъл на тези заболявания. Няма начин при такива стресови ситуации да не окажат отрицателно влияние върху състоянието на болния по време на воденето на тези дела, още повече, че те самите заболявания могат да бъдат получени от стрес. Повишил е кръвно налягане, което е доказано, повишил е кръвна захар, като опасността от високото кръвно е мозъчен инсулт, инфаркт, но не е получил такива, а е могъл да получи вследствие на стресовата ситуация.**“

По делото е назначена и приета като доказателство съдебно-психологична експертиза, съгласно която по време на воденото срещу ищеца наказателно производство ищецът е посещавал ендокринолог, където се е наложило смяна на инсулина, за да може да се коригира кръвната захар, която постоянно е

варираше. Този сблъсък с неочакваните външни дразнители е разгърнал ответната физиологична и биологична реакция, които водят до психична реакция с преживяване на висока тревожност, опасения, безпокойство, ажитираност. Продължителното във времето задържане на мислите и емоциите в едно психотравмено събитие, невъзможността да се изработи печеливш вариант за излизане от последствията на събитието са формирали симптоми на дистрес. Налице са били и когнитивни проблеми - проблеми с паметта, разстройство на вниманието, тревожни мисли и постоянни притеснения и емоционални симптоми като ажитация, неспособност да се отпусне, потиснатост. Вещото лице е категорично в извода си, че стресът се е отразил на психичното състояние на ищеца К. към момента на съдебните заседания и дознания по повдигнатото обвинение и е бил с изразени симптоми на неспокоен сън/кошмари/, ажитираност, мисловни предъвквания, потиснатост.

Изводите на двете вещи лица за състоянието на ищеца по време на воденото срещу него наказателно производство се подкрепят и от свидетелските показания.

Свидетелят В.И.В. познава ищеца от много отдавна и има непосредствени впечатления от състоянието му по време на наказателния процес, а именно: „През периода, в който е водено делото, аз съм общувал с ищеца и впечатлението ми е, че той се промени коренно, не е този човек, който беше. Той беше човек за милиони. След като започна делото той не беше добре и в момента не е добре. Много му повлия това, не е човекът, който беше. След делото вдигна кръвно, вдигна захар и не е добре психически. Не е какъвто го познавам. Направил е много за нашия град като началник на пожарната. Ползваше се с голям авторитет в А... Хората се чудеха, че се води дело срещу него и викаха, че това не е вярно.... Аз мисля, че той се срамуваше от това, което се случваше. Самочувствието му не беше на същото ниво както преди, коренна промяна. И сега той не може да преодолее това, той големи преживелици имаше, как изтърпя тези неща, добре, че е жив. В момента не е същия както беше преди това, коренно се промени, не се върна към предишното си състояние, няма и да се върне.“

Съпругата на ищеца Светлозара К.а дава конкретни показания по делото за това, че ищецът по време на процеса започнал да не спи, да има проблеми със

захарта, да се чувства обиден, унизен, да няма вяра в държавата, в правосъдието.

Съдът кредитира показанията на тези двама свидетели, тъй като същите имат непосредствени впечатления от състоянието на ищеца преди и по време на воденото от него наказателно производство. Показанията им кореспондират и на заключенията на двете вещи лица, чиито експертизи са приобщени като доказателство по делото.

От правна гледна точка съдът приема следното:

Предпоставките за ангажиране на отговорността на Прокуратурата на Република България за претърпените от ищеца вследствие на обвинението неимуществени вреди на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ са налице. Тази отговорност възниква не по повод на извършени от ответната страна в производството незаконосъобразни действия и възникнали по повод на тях между страните в производството отношения, а по силата за законова разпоредба. Същата урежда отговорност на държавата за причинени от нейни органи вреди, поради което има гаранционно обезщетителен характер. Затова предпоставките за възникването ѝ се уредени в закона като същите не може да се допълват с други такива, за да бъде обосновано наличието или липсата ѝ. Всички предпоставки за възникването на задължението за обезщетяване на причинените вреди по силата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ имат обективен характер, като не е предвидено като предпоставка наличието на виновно поведение на длъжностните лица от прокуратурата. Това сочи на извода, че това е обективна отговорност, която се носи винаги, когато са налице посочените в разпоредбата предпоставки. Това е така тъй като с окончателен акт е установено, че предприетите срещу лицето действия са били неоснователни.

Спорът по делото касае размера на присъденото от първостепенния съд обезщетение за неимуществени вреди. В тази връзка съдът приема следното:

В решение № 480/23.04.2013 година, постановено по гр. д. № 85/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди от в хипотезата на чл. 2 ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правнозащитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността; накърнената чест, достойнство, добро име в

обществото. Целта на обезщетението е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице. При това е посочено, че е нормално да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. Също така е уточнено, че когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай, а също и други специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска. С оглед на приетото в решението съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване на увреждане в рамките на обичайното при търсене на обезщетение за претърпени вреди поради незаконно обвинение, както и на причинно следствената връзка между него и незаконното обвинение. В случаите когато се търсят и съответно установяват увреждания над обичайното съдът може да ги уважи само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка. Това означава, че при наличие на хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ съдът може да присъди обезщетение за претърпени вреди в рамките на обичайното и без да са налице други доказателства освен посочените по-горе за установяване на основанието за възникване на отговорността. В този смисъл е и решение № 55/11.03.2013 година, постановено по гр. д. № 1 107/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. Същевременно в решение № 542/15.01.2013 година, постановено по гр. д. № 1 568/2011 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. е посочено, че в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо, което е в случая е станало с незаконосъобразното обвинение, с което искът е доказан по основание. В този случай е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване. При това размерът на обезщетението трябва да бъде определен по справедливост, в какъвто смисъл са и посочените по-горе други две решения на ВКС.

За да определи дължимото на ищеца обезщетение по справедливост, съдът изхожда от следните установени по делото обстоятелства:

- характерът на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение:

В случая обвинението е било за извършено престъпление по чл. 311, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 3 от НК което се наказва **с лишаване от свобода до пет години**. Макар престъплението да не се явява „тежко“ по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, то се доближава до тази дефиниция с оглед предвиденото за това престъпление наказания до 5 години лишаване от свобода.

- Продължителност на воденото срещу ищеца наказателно производство:

Постановлението за привличане на ищеца като обвиняем му е връчено на 14.04.2014 година. Наказателното производство приключва окончателно с оправдателна присъда на 06.07.2015 година. Продължителността на наказателното производство е около 1 година и 3 месеца. На фона на средната продължителност на водените в страната наказателни производства, тази продължителност не изглежда голяма. Въпреки това не следва да се изхожда от статистиката, а от това как един такъв период се явява продължителен или не спрямо самото лице. Ето защо съдът приема, с оглед установеното по делото състояние и поведение на ищеца, че периодът, в който са били засегнати неговите правнозащитими права, не се явява кратък.

- Доколко информацията за обвинението спрямо ищеца е била публично известна в средата, в която е живеел:

Ищецът е бил известна личност в град А., тъй като е бил началник на пожарната в града дълго време преди пенсионирането си. Градът е малък с около 1 500 жители и макар информацията за воденото срещу ищеца наказателно производство да не е била публично разгласена, то тя е била известна за част от жителите на града. А в такъв малък град тази част от населението не е незначителна.

- Как се е отразило обвинението на живота на ищеца:

Несъмнено поддържаното срещу ищеца незаконно обвинение му се е отразило доста тежко както върху психиката му - променил се, станал затворен, бил обиден и унижен, имал симптоми на дистрес, когнитивни проблеми, разстройство на вниманието, тревожни мисли, постоянни притеснения, емоционални симптоми като ажитация /силна емоционална

възбуда, съпроводена с чувство на тревога и страх/, страдал от безсъние, бил потиснат и неспособен да се отпусне, така и физически - обострили се неговите хронични заболявания, диабет и хипертонична болест, като варирането на нивата на кръвната му захар наложило промяна на вида инсулин, който използвал и на дозировката на същия, покачвало се кръвното му налягане.

- Обществено-икономическите условия на живот през обсъждания период:

Минималната работна заплата в страната през 2014 година е била 340 лева, а от 01.06.2015 г. - 360 лева. Претенцията на ищеца, на базата на МРЗ и продължителността на периода на незаконно обвинение, се равнява на една МРЗ за всеки месец от този период. В същото време, както сам отбелязва въззивникът чрез своя процесуален представител, средната работна заплата към него момент е била около 850 лева.

Настоящият въззивен състав, на база на така обсъдените по-горе факти, приема, че справедливото обезщетение за неимуществени вреди следва да се определи на **4 000 лева**, който размер съответства на посочените по-горе критерии за определяне на обезщетението.

По отношение на претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, съдът счита следното: Ищецът посочва, че в наказателното производство е направил разходи за процесуално представителство в размер на общо 150 лева и претендира да му бъде изплатено обезщетение в посочения размер. В НПК не е предвиден ред за възстановяване на направените от оправдания подсъдим разноски. Поради това единственият способ за обезщетяване на ищеца за направените разноски във връзка с повдигнатото му незаконно обвинение е този по ЗОДОВ. От приложения на л.17 от НОХД № 135/2014 г. по описа на РС - Омуртаг договор за правна защита и съдействие се установява, че действително ищецът е направил разноски в претендирания размер от 150 лева, като от договора е видно, че именно в този размер е било уговореното възнаграждение на упълномощения от К. защитник и че това възнаграждение е било заплатено изцяло и в брой. Ето защо предявеният иск за обезщетение на причинени на ищеца имуществени вреди следва да се уважи в пълен размер.

В обобщение, настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди е частично основателен. Решението на

ОРС следва да се отмени частично по този иск за разликата над 4 000 лева до 5 000 лева и в тази част искът да се отхвърли като неоснователен. Решението следва да се потвърди за присъдената сума от 4 000 лева обезщетение за неимуществени вреди и за 150 лева обезщетение за имуществени вреди.

По разноските: въззиваемата страна е представлявана безплатно от адвокат. На последния следва да се присъди адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция. Доколкото въззивната жалба е частично основателна, то на адвокат К. К. следва да присъди възнаграждение и по двата предявени иски съобразно изхода на спора. За първа инстанция съобразно действащата към момента на депозиране на исковата молба /08.07.2020/ Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /редакция от 15.05.2020 година/ съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, а именно: За защита по дела с определен интерес възнагражденията са следните: 1. (изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г.) при интерес до 1000 лв. – 100 лв.; 2. (изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г.) при интерес от 1000 до 5000 лв. – 200 лв. + 6 % за горницата над 1000 лв.. При това положение на адвокат К. К. се дължи адвокатско възнаграждение по двата предявени иски общо в размер на 480 лева за първа инстанция /380 + 100 лева/. За втора инстанция адвокатското възнаграждение следва да се присъди съобразно редакцията на същата наредба към датата на подаване на отговора по въззивната жалба, а именно: За процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: 1. при интерес до 1000 лв. – 400 лв.; 2. при интерес от 1000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. С оглед тези разпоредби съдът приема, че дължимото адвокатско възнаграждение за втора инстанция по иска за неимуществени вреди възлиза на 700 лева. Що се отнася до възнаграждението по иска за имуществени вреди, то съдът приема, с оглед направеното от въззивника възражение, че същото следва да се намали на 200 лева. Съдът изхожда от това, че основният спор по делото във въззивната инстанция е бил съсредоточен по отношение на иска за неимуществени вреди. Реално искът за имуществени вреди се явява съпътстващ на първия предявен иск, поради което защитата по него във въззивната инстанция е била в значително по-малък обем, отколкото тази, осъществена по иска за неимуществени вреди.

Водим от горното, съдът, на основание чл. 271 от ГПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 61 от 30.06.2023 г., постановено по гр. дело № 127/2020 година по описа на Омуртагския районен съд, поправено с Решение № 117 от 22.12.2023 година, само в частта му, в която съдът е осъдил на основание чл. 2 , ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес: гр.София, п. к. 1000, бул.“Витоша“ № 2, представлявана по делото от И. П. - прокурор при РП - Търговище, да заплати на Н. Г. К. с адрес: гр. А., ул. ”А...” № 8, сумата от 5 000 лева /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди вследствие на воденото срещу него наказателно производство за престъпление по чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 20, ал.3 от НК **САМО ЗА РАЗЛИКАТА** над 4 000 /четири хиляди/ лева до пълния предявен размер от 5 000 лева, като в така отменената част постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. Г. К. с адрес: гр.А., ул.”А...” № 8, против Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес: гр.София, п. к. 1000, бул.“Витоша“ № 2, иск по чл. 2 , ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ за обезщетение за неимуществени вреди вследствие на воденото срещу него наказателно производство за престъпление по чл. 311, ал.1, във връзка с чл. 20, ал.3 от НК, за разликата над 4 000 /четири хиляди/ лева до пълния предявен размер от 5 000 /пет хиляди/ лева, като неоснователен.

ОТМЕНЯ Решение № 61 от 30.06.2023 г., постановено по гр. дело № 127/2020 година по описа на Омуртагския районен съд, поправено с Решение № 117 от 22.12.2023 година, в частта му, в която е осъдена на основание чл. 38, ал. 1 т. 3 предл. 1-во от ЗА, Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес: гр.София, п. к. 1000, бул.“Витоша“ № 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат К. К. от АК-София, сумата общо в размер на 1200.00 лева /хиляда и двеста лева/, представляваща адвокатско възнаграждение на един адвокат **само за разликата над 480 /четиристотин и осемдесет/ лева до 1200 лева** /над 100 лева до 400 лева по иска за обезщетение за причинени имуществени вреди и

над 380 до 800 лева по иска за обезщетение на неимуществени вреди/, определено по реда на чл. 7, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредба №1/09.07.2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 61 от 30.06.2023 г., постановено по гр. дело № 127/2020 година по описа на Омуртагския районен съд, поправено с Решение № 117 от 22.12.2023 година, в останалите му обжалвани части като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България, с адрес: гр.София, п. к. 1000, бул.“Витоша“ № 2, да заплати на адвокат К. К. от Софийска адвокатска колегия с адрес 1606 София, бул. „Г....” № 71-73, Партер, офис 2 (адвокатска кантора) адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на **общо 900 /деветстотин/ лева**, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____